

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Ib og lille Christine.

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 302. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr02val-shoot-idm140429412051312/facsimile.pdf> (tilgået 19. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

glad, men Munden kunde han ikke faae paa Gang, det kunde lille *Christine*, hun talte, hun vidste at fortælle og hun kyssede *Ib* lige paa Munden:

»Kjender Du mig ikke nok!« sagde hun; men selv da de vare ene To og han endnu stod og holdt hende i Haanden, var Alt 5 hvad han kunde sige, alene det: »Du er blevet ligesom en fin Dame! og jeg seer saa pjusket ud! hvor jeg har tænkt paa Dig, *Christine!* og paa gamle Tider!«

Og de gik Arm i Arm op paa Aasen og saae over Guden-Aa til Seishede med de store Lyngbarker, men *Ib* sagde ikke Noget, 10 dog da de skiltes ad, var det klart for ham, at *Christine* maatte blive hans Kone, de vare jo fra Smaa kaldt Kjærestefolk, de vare, syntes han, et forlovet Par, uagtet ingen af dem selv havde sagt det.

Kun nogle Timer endnu kunde de være sammen, for hun 15 skulde igjen til *Thøm*, hvorfra tidlig næste Morgen Vognen (185) kjørte tilbage vesterpaa. Faderen og *Ib* fulgte med til *Thøm*, det var klart Maaneskin, og da de kom der og *Ib* endnu holdt *Christines* Haand, kunde han ikke slippe den, hans Øine de vare saa klare, men Ordene faldt kun smaat, men det var Hjerte- 20 Ord hvert eneste et: »er Du ikke blevet for fiint vant,« sagde han, »og kan Du finde Dig i at leve i vor Mo'ers Huus med mig, som Ægteemand, saa blive vi To engang Mand og Kone! — — men vi kan jo vente lidt!«

»Jå, lad os see Tiden an, *Ib!*« sagde hun; og saa trykkede 25 hun hans Haand og han kyssede hende paa hendes Mund. »Jeg stoler paa Dig, *Ib!*« sagde *Christine*, »og jeg troer, at jeg holder af Dig! men lad mig sove paa det!«

Og saa skiltes de ad. Og *Ib* sagde til Prammanden, at han og *Christine* vare nu saa godt som forlovede, og Prammanden 30 fandt, at det var, som han altid havde tænkt om det; og han fulgte hjem med *Ib* og sov der i Seng med ham, og der taltes saa ikke mere om Forlovelsen.

Et Aar var gaaet; to Breve vare vexlede mellem *Ib* og *Christine*; »trofast til Døden!« stod der ved Underskriften. En Dag 35 traadte Prammanden ind til *Ib*, han havde Hilsen til ham fra *Christine*; hvad mere han havde at sige, gik det lidt langsomt med, men det var det, at det gik *Christine* vel, mere end vel, hun var jo en kjsøn Pige, agtet og afholdt. Kromandens Søn havde været hjemme paa Besøg; han var ansat ved noget Stort 40

5 blevet ] bleven D. 12 kaldt] kaldte D. 21 blevet ] bleven D. 35 Underskriften.] punktum ogl. A.